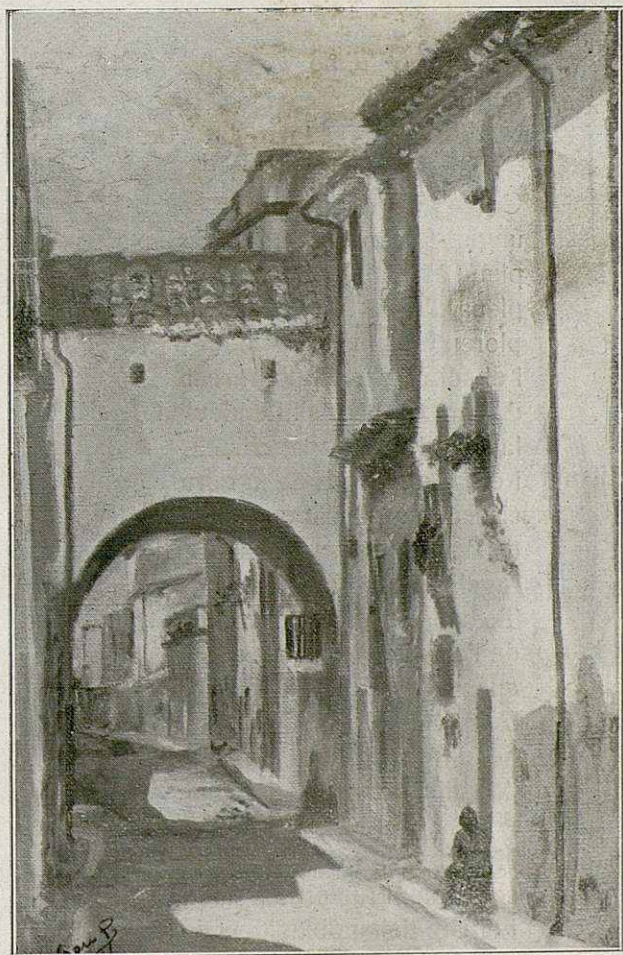

UN RECÓ DE PALAMÓS

Quadre d'en Joàn Gou.

Oda del migjorn

A en Frederic Verrié

Hora daurada del migdia
que omple d'aroma i d'harmonia
la solitud de la pineda
que balconeja a vora el mar
sense gosar saltar la cleda
de la sorrera liminar,
roda damunt la terra calma,
fent cimbregar com una palma
quiscuna branca que fa olor,
que ja en garlandes glorioses
tes flames s'han tornades roses
i el bosc de pins incrostat d'or.

Colga't en pau, en blana sesta,
ungint-te els polsos de cascall;
plena és d'abelles la floresta,
plena d'olors l'ombriuua vall;
ploren els pins glops de reina
i el sol calciga el pedruscall,
darrera els arns s'hi endevina
la font de trencadiç cristall,
i entre els palets de la riera
s'escolta el plàcid cascadeig
de l'aigua mansa i romancera
regalimant pedregoleig.
Tots els palets se l'han apresat
de l'aigua clara la cançó
quan amb la cabellera estesa
baixa tota ella feta flò
pel mig de la florida androna
dels llirijoncs i l'herbabona.

Hora feixuga de l'aram,
sotsmou el remorós fullam,
i al cim dels pobles deixa't caure
que ja no hi ha cap ombra enlloc,
i vagabondes sobre l'aura

les campanades, poc a poc,
retrunyen dins la llunyania,
mentre el pagès, cap-descobert
resa ferventa Ave-Maria
a ran del solc totjust obert.

Hora roenta del migdia
de la suprema llanguidesa,
al mig del jorn para ta via
que malalta ets de sopitesa
i el sol que els aires incendia
d'opi t'ha dada ubriaguesa.
Recalca a un pi ta afadigada testa
amb lassitut d'abandonada sesta
dintre el bagueny aon no hi fa ressol;
tots els perfums dels boscos de ginebres
s'espargiràn per tes caients palpebres
i aixecaràs de ton lletarg el vol.

Duràs al front corona de roselles
d'ardents colors, obertes i puncelles;
i entrelaçades amb ginesta d'or,
mateix que un ceptre, amb vigorosa estreta,
preses duràs a dintre ta mà dreta
dues espigues de forment millor.

T'entonaràn son himne les cigales
amb l'arpa d'or de les lleugeres ales,
sota d'un cel orlat de setí blau;
s'estremiràn les velles oliveres,
brandant de goig llurs branques, com banderes,
on brilla el sant emblema de la pau.

Cantarà el mar dessota la cinglera
d'oscades roques i penyals humits,
llençant al vent sa indòmita crinera
banyada de bromera,
blavor de dies i fulgor de nits.

Deixant la seva natural clapiça
desfàn els melis l'ondulant verdiça,

que el front macís corona de l'afrau,
i baixen cap als sòts en caravana
dant-se les mans en fraternal sardana.

Arràn l'esquei com meravella rara
cada cent anys floreix una etzavara
embadalida de mirar-se el mar
i els braços bruns sobre les aigues obre
com cirials d'olímpic canalobre
que abrandà el sól al pòrtic familiar;
mentres damunt l'arena s'assaona
la gran cançó de l'escumeig de l'ona
que arriba laça d'allunyats estremis
i els pinetons l'escolten com declina,
tots abocats envers la mar llatina
que solcs dibuixa d'ancestrals trirrems.

I l'hora calma del migjorn, daurada,
que esmaltà d'or els pins de la marina,
alabatenta, mor com la gavina
que porta al coll la fletxa atravessada.

XAVIER CARBÓ I MAIMÍ.

Crònica local

Cap aconeteixement, ni comedies, ni concerts, han apaibegat la tristesa del més de Novembre. Veritat que cines i balls han contribuït, com sempre, a l'expansió dels palamosins. Perduren els balls entre setmana. El cine Carmen ha presentada una atracció, i el Cine Ideal, la novitat de cridar les pel·lícules per via de nunci. En els balls continua l'acceptació del Skating, dança qui dona lloc a un gran llument de botines. Ara més que mai, els sabaters fan lluir les dònies.

Sia'ns permesa l'inclinació al contentament, perquè, en veritat, volem ajudar a sostenir aqueix estat meravellós d'alegria sense base, de gaubança sense diners, d'àpèts sense via, da, de focs d'artifici en nit tenebrosa.

Pels pobles del voltant corregueren veus que Palamós minvaria d'importància per raó de que la *Corchera* remetia màquines a Portugal i ja despatxava obreres. A la vila se'n parlà poc, car tothom sabia que el despatx de dònies, si bé sempre sensible, era molt reduït i que la remesa de maquinaria no

implicava baixa. Com social compensació, la casa dels Srs. Martí Montaner i Cía. aplaçà unes 25 dones i augmentà la feina en algunes seccions. Causant l'efecte d'arrelada mestrança, en la platja, sota la caseta d'Obres Públiques, els mestres d'aixa adoben la barca *Manuel* de propietat del pràctic, en Pere Gutiérrez. De primer, serradors vingueren a serrar grans pins. Constitueix ver espectacle, sempre concorregut de curiosos. Ara fóra l'ocasió d'arrelar unes dreçanes, ja que la construcció de vaixells és, avui en dia, bon negoci. Per esser venut el vapor *N. Ampurdanès* deixa de fer el cabotatge, i, per tant de tocar en nostre port. La casa Lluís Stern s'és convertida en societat anònima, amb el títol de *Exportadora Corchera*. Els Docks estan abarrotats, havent-se hagut d'habilitar, de precisió, altres magatzems. Com que és sospesa l'exportació de carbó, molts de magatzems ne són atapeits. En el de propietat de Donya Maria Roger s'és calat foc a una pila de carbó d'en Lluís Carós, rebent desperfectes l'edifici. L'incendi pogué esser estingit ràpidament, mercès al bon servei de la Companyia d'Aigues.

Gran alarma hi hagué en el mar durant dos jorns de temporal de ponent i de llaveig. De no esser construït el moll, els barcos italians, fondejats a la badia, haurien naufragat. Una de les llanxes dels fills de G. Matas anà a petar contra l'escollera antiga. N'hi havien molts de barcos italians. Llurs mariners, per a proveir d'aiga, passaven tot el dia en la font propera al mar, donant lloc a divertides escenes amb les comares i donzelles del veïnat.

Ja la temible tramuntana ha causat una víctima (q. a. C. s.): un home de Girona qui s'era embarcat en una de les parelles de Cambrils, instal·lades a Sant Feliu. Per averies causades pel vent en el teulat de la *Corchera*, les dones hagueren de plegar un dia.

En la diada dels Morts, el cementiri ja s'omplí dejorn, de portadors de corones. Com de costum, a les 10, en la capella, fou celebrada la santa Missa.

El senyor Batlle, com a President del Patronat de l'Hospital ha tingut a bé l'anomenar els següents col·laboradors: les dames Concepció Llorens de Ribera, Caterina Fina, Vda. de Pol, Maria Servià de Tauler, Càndida Figa de Roger i els senyors Fèlix Ribera, Josep Tauler, Miquel Roger i Joan Matamala. S'és publicat el Reglament de la dita institució.

El director de les obres de l'església de S. Antoni de Calonge és en Ramón Reig. Ha començat ja els treballs, valent-se d'operaris d'aquell poble i de Calonge.

Marxà a Portugal en Juli Ribas amb tota sa família. Col·laborava en el Baix Empordà. Com viu comiat, en Ribas ha posat a la venda un monòleg.

En l'aparador de l'establiment d'en Casamiquela, tot el poble badà a la vista d'un bric-barca, construït per en Feliu Crosa. L'enginy i paciència que

demostra la perfecció d'aquella obra, són ben dignes de que felicitem a l'autor.

La majoria dels deixebles de l'Escola Mixta d'Ullà, que dirigeix l'intel·ligent mestre, n'Eliseu Carbó, vingué a Palamós en excursió educativa, visitant les fàbriques de taps i de discs, les Escoles Municipals i l'Orfeó Aucellada. En el dos últims llocs cantaren els deixebles boniques cançons, essent, després, obsequiats.

Hi ha algún cas de tifus. Un infant caigué en un pou del Centre Econòmic, essent, per sort, salvat per són germà i un home. A Flassà toparen dos trens de mercaderies, resultant un maquinista lleument ferit.

Per a classificar els veïns, amb motiu del repartiment, la Corporació Municipal ha tingut sessions molt llargues.

Que la fret comença de fiblar, ho prova la mampara que ha posat la cas-tanyera.

Un submarí torpedejà el vapor italià *Palermo* de 12000 tonelades, davant Calella de Palafrugell. En aquest poble desembarcà tota la tripulació composta de 147 homes, italians i nortamericans que foren atesos per l'esmentat poble i les viles de Palafrugell i de Palamós. Era curiós de veure els estrangers vestits a la manera d'obrer català.

Sobtarà a algún lector, i no sens raó, que la nostra Revista literaria publiqui regularment notes biogràfiques de músics. Perdonin els literats aquesta singularitat o contrassentit, que obeeix a l'harmonia de la vida cultural palamosina. Es tasca cooperadora de l'Orfeó Aucellada. I com que en el més de Desembre, l'Orfeó consagrarà un concert a la memoria de Mendelssohn, per ço va en el present número la nota biogràfica del gran músic d'Hamburg.

L'ofrena de l'amada

La pastoreta s'ha aixecat avui de mal humor, i, quan sos pares li pregunten que li passa, romp a plorar. I els ulls formosos de la nena, aquells ulls ideals que tantes voltes han mirat el sol i s'han esplaiat en la contemplació de la naturalesa, són banyats dolçament per dues llàgrimes.

I avui el dia és gris... Uns núvols negres, traïdors, dancen sarcàsticament sota l'astre esplendent. El sol obra, de tant en tant, el seu esguard i deixant escapar fils d'or, que moren apenes han besat la terra...

—Magdala, qué tens?, li pregunta carinyosament la mare.

—Rès... rès... Deixeu-me.

I té molt la pastoreta gentil... Té una pena molt gran, un sentiment profund, perquè en Jordi, el xaval de feréstega expressió, el llop cadell de les serrallades, no li ha fet ofrena, com cada dia, del pomell de flors boscanes que li deixava al balcó. ¿L'haurà oblidada?

Magdala surt més prompte que els altres dies a pasturar el remat, frissosa de trobar l'enyorat company... I des de la plana ovira els cims, i... rès... En Jordi, com si se trobés envolt entre la finíssima boira matinal, no apareix de les altures fent xiular, com un salut a la que estima en silenci, la pedra destrament llençada per la fona.

La pluja benfactora purifica la terra, recremada impietosament pel sol de Juny. La pastoreta, adolorida per aquella ausencia incompresa, camina entament cap a la masia.

Sa mare l'esperava.

—Mira, noia, han dut això per tu.

Era una carta.

—Per ' mi!, respongué espantada.

Quatre paraules sóles era el seu contingut.

«Magdala: Estic malalt.—*Jordi.*»

Eren aquelles paraules tot un poema d'amor i de tristesa... Des d'aquell dia, la pastoreta gentil s'interessava per la salut de son company. I quan aquest corregué altra vegada als cims acompanyat amb la fona, Magdala defugia son encontre i marxava rient.

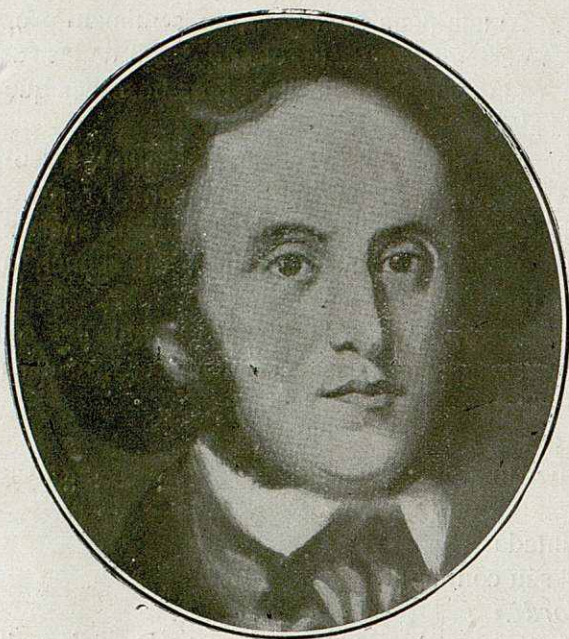
A la nit, mentres l'enamorat depositava el ram de flors a la donzella, un pomell magnífic de roses de jardí s'aixecava majestuosament, d'on sortia com poruga papellona, una petita carta perfumada.

En les desertes masies, en coses d'amor, saben dur-hi el mateix perfum de la ciutat.

Jordi, impressionat per tal ofrena, clavà ses mans en aquell tresor, i, com una ombra, fugí lleuger, per les planuries murmuradores, on la lluna, somreia lluminosament.

LLUÍS COMAS I XANDRI.

Tetuà, Juliol 1916.

Mendelssohn

Com esdevé en la majoria dels grans genis, la procacitat fou la senyal de glòria en la figura del músic alemany. Contrastant, emperò, amb la generalitat d'artistes, qui han d'obrir-se pas entre indigència i penalitats, Mendelssohn se vegé rodejat de gran riquesa i dolces afeccions. Són pare, descendent de jueus però convertit al cristianisme, posseïa una de les banques més importants d'Europa i una maisó senyorial

a Berlín on s'hi reunia la flor de l'intel·lectualitat berlinesa, de la qual citaré Goethe, Weber, Grimm, Humboldt. Allí desclougué sa fantasía el jove músic.

Mendelssohn nasqué a Hamburg el 3 de Febrer de 1809. A 9 anys oferí un concert públic, passant bentost fama de prodigi, i a 17, compongué l'obertura del *Somni d'una nit d'istiu*, la seva obra cabdal. Verament és prodigios que un adolescent dongui obres definitives.

La riquesa podia permetre a l'artista la recerca d'impressions en els viatges, car no hi ha dubte que les diferències ètniques de les nacionalitats produeixen manantials diversos d'inspiració. Són primer viatge fou a Anglaterra, induït segurament per l'amistat de Moscheles, a la casa del qual s'hostatjà.

Es sabut que, tot i promoure el poble anglès, activa i sabiament, l'educació musical, cap eminència no n'és eixida, circumstància qui motiva la gran veneració que, tots temps, ha demostrada als grans músics. Mendelssohn hi collí gran copia de llorers; i, a són viatge a Escòcia, a l'evocació de Maria Stuart, inspirat profundament, escrigué el tema inicial de la *Simfonia Escocesa*; i a sa visita a la famosa gruta de Fingal, concebí esplèndida simfonia, de la qual Wagner digué que era una de les millors composicions musicals.

De les boires fredes del Nord passà l'artista a l'atmosfera brillant i dolça d'Itàlia. El desig de conèixer la nació més rica d'història, fou agullonat per Goethe, a qui Mendelssohn presentava els progressos acomplerts per l'art musical. A Roma conegué Donizetti i Berlioz. En totes ses converses dale-

rava per a fer conèixer i admirar en Bach, el Mestre dels Mestres, com ell l'anomenava. S'impressionà agudament en els Oficis de Setmana Santa, arribant a estremir-se d'entusiasme, en sentir el famós *Miserere* d'Allegri i les immortals *Improperia* de Palestrina. Tota la gamma de colors brillants i l'exuberancia de la vida assoleiada i enflorada fins a les albors de l'hivern, no podia menys de traduir-se en musica pel qui devallava del Nord. De tal forma nasqué la *Simfonia italiana*. No trigà a torbar-lo l'enyorança de són país i fins d'Escocia. Per a esmortir l'enyorament, finí en la mateixa Roma *La Gru-ta de Fingal* i *La primera nit de Walpurgis*, poema de Goethe.

S'estranyà l'il·lustre viatger que la bellesa dels paisatges suïços no inspirés petites poesies al gran poeta de Francfort, però el cas és que a ell li passà lo propi.

De París ne fugí sempre enfestijat.

L'amarg refús per a ocupar el càrrec de Director de la *Singacademie* de Berlín fou compensat per l'ofrena de dirigir els grans concerts de Düsseldorf, anomenats festes del Rhin.

Fixà la seva residencia a Leipzig a l'acceptació de dirigir l'orquestra del *Gewandhaus*, lloc d'honor i d'alta. Leipzig és la ciutat alemanya qui rebé més influencia de Mendelssohn. Hi fundà el famós conservatori, i els concerts del *Gewandhaus* foren la manifestació suprema de l'art musical germànic. Hi acudí Wagner amb l'obertura del *Tannhäuser*.

El Rei de Prussia volgué que Mendelssohn regís la secció de musica de l'Academia de Belles Arts de Berlín. Amb caràcter interí acceptà l'honorable convit; però com que era tan forta la seva animadversió pels berlinesos, tornà a Leipzig, sa ciutat predilecta. L'únic plaer que sentia a Berlín era la convivència amb sa germana Fanny, també artista, i de la qual la lloa millor que pot consignar-se, és que bona part de sos *lieders* foren firmats per són germà.

La ventura nupcial que li aportà na Cecília Carlota Jeanrenaud allargà la via apacible del compositor.

Atenent la volença del Rei de Prussia, musicà els joiells de la literatura: *Antígona*, *Atalia*, *El somni d'una nit d'istiu*. Aquesta última obra obtingué aplaudiments, però com que *Antígona* i l'innovació d'introduir solistes en els concerts simfònics, aixecaren aïrades protestes, picat i adolorit, se reinstal·là definitivament a Leipzig.

A Anglaterra aspirà l'atmòsfera de la major victoria amb motiu de l'execució de la *Simfonia Escocesa* i dels afalacs que rebé de l'augusta Majestat.

La mort de sa germana Fanny precipità la seva mort, esdevinguda l'any 1847.

La sort contribuí a que l'artista no hagués d'escriure forçadament; però,

per damunt de la circumstancia favorable, dominà com un padró gloriós, la fermesa en no escriure sinó els dictats del sentiment i de no cedir la més lleu concessió al públic. Acaba de comprovar la senceresa de són caràcter el no obstinar-se a conrear el drama musical, per conèixer que les seves facultats no hi eren adaptables.

Tot i compondre fugues, sols comparables a les de Bach, segons parer de Schumann, l'element melòdic predominà en l'artista. D'aquí la gran valua i popularització de les *Romances sense paraules* i el gran aplac de *Lieders* i chorals. De gran volada són també les obres de musica de cambra, senyaladament aquelles en les quals domina el piano; és molt cèlebre el quartet en fa menor que escrigué adolorit per la mort de sa germana. Les obres religioses se redueixen a oratoris i salms. L'oratori *St. Pau* és el més valió.

La figura del mestre és rellevada pels títols de grandesa en totes les seves aptituds: pianista, director d'orquestra, compositor.

Com a digne complement, era també Mendelssohn esquisit literat. Traduí Terenci, Byron, Bocaccio, Dante, fent-se valedor de lloances de Goethe.

MIQUEL ROGER I CROSA.

A una flor marcida

¡O floreta que et coll-torces
 esllanguint-te poc a poc!
 ¡Com l'hivern amb ses besades
 va robant tos bells colors!
 Les gales de Primavera
 han fugit del teu entorn
 i tu'n restes sóla i trista
 esguardant aprop la mort.
 Jo no ho vull que moris sóla
 oblidada de tothom,
 tu que en jorns serens i esplèndids
 dugueres joia a mon cor,
 tot sadollant-lo amb dolcesa
 de perfums ubriagadors.
 Vina amb mi; restaràs sempre
 ben guardada en ric estoig,
 on hi servo les floretes
 com record d'un temps ditxós.

FRANCISCA TORRENT DE FIGA.

Sport

Foot-ball

Després de varis mesos de vacances, el cronista, reprèn la tascaportiva, per a posar en coneixement dels benvolguts llegidors, totes les noves foot-ballístiques que, sortosament, vagin reviscolant aquest sport que havia arribat a un grau espantant de crisi. La serenitat emperò, s'ha sabut imposar i ha vençut.

Heusaquí els noms de la nova Junta Directiva que regeix des d'ara: President, Antoni Colomer; Vice-president, Josep Joà; Tresorer, Eduard Sais; Comptador, Enric Ponjoà; Secretari, Andreu Lladó; Vice-secretari, Conrad Barnés; Vocal primer, Ramón Salvador; Vocal segon, Climent Humbert; Vocal tercer, Francisco Sendra.

Aquesta Junta se proposa treballar de ferm per a la reconstitució de la nostra Societat, fent treballs per a que per Nadal els palamosins puguin admirar dos o tres grans partits amb un team d'immillorable renom dintre Catalunya.

* * * El proper Janer, començarà a jugar-se el Campionat de la Província. Malgrat les desercions de varis jogadors, el «Palamós F. C.» se presentarà amb un potent onze. Tenim totes les esperances, que obtindrà el títol de Campió de la Província, després de brillants i sorolloses victories, car sembla que son varis els teams que volen pendre-hi part.

* * * Serfa una injusticia el no mencionar la novella entitat foot-ballística «Athlètic F. C.», la qual ja ha jogat varis partits interessants guanyant-los tots. En particular, prometem parlar-ne més endavant.

* * * Molt ens pesa tenir que censurar alguns amics nostres, qui perteneixien fins ara al «Palamós F. C.», essent alguns d'ells campions de la província. Es incomprensible la llur conducta de separar-se del team patern, per a combatre'l a sang i a foc, des del team Palafrugellenc.

* * * Ha passat ha formar part del «Palamós», el notable i valent defensa palafrugellenc el nostre amic en N. Fina. Sigui benvolgut i arribat en les files de nostre team.

* * * Devem fer constar que en la Crònica local passada de MARINADA, hi havia una involuntaria equivocació; car deia que el 1.er del «Palamós F. C.» havia sigut vençut pel 2.^{on} del «Palafrugell» De Palamós era el segon i de Palafrugell era el primer.—C. Sénrab.

Llibres

VERSOS D'EN JOSEP M.^a DE GIRONA, amb pròleg de Victor Català.—

Llibre de joventut, consagrat a l'amor amb altres notes suggerides per la naturalesa. La distinció i el bon lèxic són la raó dels triomfs aconseguits per l'autor en les lluites literàries. Com tota flor de jovent, fa goig el llibre. S'hi aspira la flaire amorosa i l'esquísida gentilesa del trobador feliç. La forma d'algunes composicions aspira al títol de moderna. L'autor ha tingut la virtut de fer prologar l'obra — magníficament presentada — per l'insigne escriptor Victor Català, qui amb quatre plomades desplega sa pompa literària, essent digne de notar el seu valuos i fèrvid vot en pro del manteniment dels Jocs Florals. Rebin ambdós artistes la nostra humil enhorabona.

L'AVENTURER BERNAT PASCUAL, per Mossèn J. Palomer. Gran servei rendeix el literat Mossèn J. Palomer, a sa vila amada Arenys de Mar, fent-ne ressortir les figures glorioses. La del present volum és la d'un distingit i noble aventurer qui figurà en les corts de Lluís XIV, Carles II d'Anglaterra i Carles II d'Espanya. És altament interessant. Tots els catalans trobem bo en admirar l'empresa hardida d'aquell patrici il·lustre. Els arenyencs hi han de trobar, doncs, foc d'entusiasme.

El madrigal del brollador

Senyora, aquella tarde punyí'ns l'enyorança
d'una hora freturant, plena de benaurança,
que al lluny se'ns esmunyí deixant sòls el record,
i el bell jardí semblava com un jardí de mort.
La vostra mà d'ivori jugava per les flors
que obríen llurs coroles amb gràcils ufanors
i pròdigues vessaven cascates de perfum,
mentre que vós passàveu com passa un raig de llum.
Planava aquella tarde pregonia melangia.
Nostre esperit estava pres de malinconia.
Vagàvem en silenci pel silenciós jardí;
de sobte, al lluny sentírem un remoreig diví
que eixia del fullatge, com cant primaveràl,
el brollador de marbre trenava un madrigal,
un madrigal de perles que en taça opalescent
sonaven amb un ritme de dolç encantament.

A dintre de la taça els peixos de color
solcaven per la linfa vibrant de resplendor.
El vostre front, Senyora, ben prest s'asserenà,
i els llavis concirosos somriure els arquejà,
i el vostre esguard lluminic vencé la melangia.
El cant del brollador va dur-vos l'alegria.
Llavors, amb gracia ingenua volguéreu sadollar
els llavis sanguejants, roents de tan besar,
amb l'aigua cristallina del gràcil brollador,
amb l'aigua que era vida pels peixos de color,
i el rajolí que alçava's com fet de pur cristall
i queia de l'altura, de perles enfilall,
caigué dins vostre boca, i el rostre us arruixà
de gotes lluminoses de tremolós vibrà.

* *
*

Avui els arbres han florit

Avui els arbres han florit
bella florida de flors blanques,
l'aire frescal d'aquesta nit
ha omplert de neu totes les branques.
Avui els arbres han florit
de flors i gemes gran brostada
avui els arbres s'han vestit
d'una blancor immaculada.
Són flors que es baden bellament
i tenen llum dins llur corola
i que es desfullen lentament
en un ruixim de llum que vola.
Avui els arbres riallers,
amb la florida matinera,
apar que siguin ametllers
anunciadors de primavera.
Mentres el sol hi cau ardent,
llurs belles flors semblen més blanques,
sembla que un viu abrondament
hagi incendiat totes llurs branques.

JOSEP M.ª GIRONA.

Moviment del port durant el més de Novembre de 1916

ENTRADES		TONELATGE	SORTIDES		TONELATGE
Vapors	10	8.195	Vapors	10	8.195
Barcos de vela	18	1.368	Barcos de vela	20	1.502

Operacions de la Caixa d'Estalvis Mès de Novembre

Nombre d'imposicions	Quantitats imposades	Reintegres	Quantitats pagades	Llibretes noves
38	572	18	4.877'80	1

Estació pluviomètrica

Aiga recollida durant el més de Novembre: 82'0 mm.

Registre civil

Mès de Novembre

Naixements : 1. Aurelia Sala i Quintà.—2. Germinal Casas i Servià.—3. Jaume Vidal i Abellí.—4. Josep Masdeu i Artés.—5. Genissa Ponce i Ruiz.—6. Rogeli Cuevas i Gual.

Innomenats : 1. Prats i Roura.—2. Vancells i Bona.

Defuncions : 1. Enric Pamies i Enveja, 49 anys. — 2. Felip Ferrer i Navarro, 46.—3. María Gracia Parleris i Dalmau, 59.—4. Lluïsa Maruny i Deulofeu, 55.—Pere Rosselló i Reixach, 59.—6. Grau Sureda i Terradas, 73.

Matrimonis : 1. Lluís Reverter i Poch amb Rosa Català i Playa.—2. Josep Miralles i Garcia amb María Llorens i Pérez.—3. Antoni Brugat i Ribera amb Agustina Erras i Oliveras.—4. Antoni Torres i Itarte amb Serafina Carreras i Donat.—5. Sebastià Fernández i Bosch amb Encarnació Freixas i Munt.

CICLES **SANROMÀ**

ARTICLES PER A

SPORTS

MOTOCICLES I SIDE-CARS

A. SANROMÀ

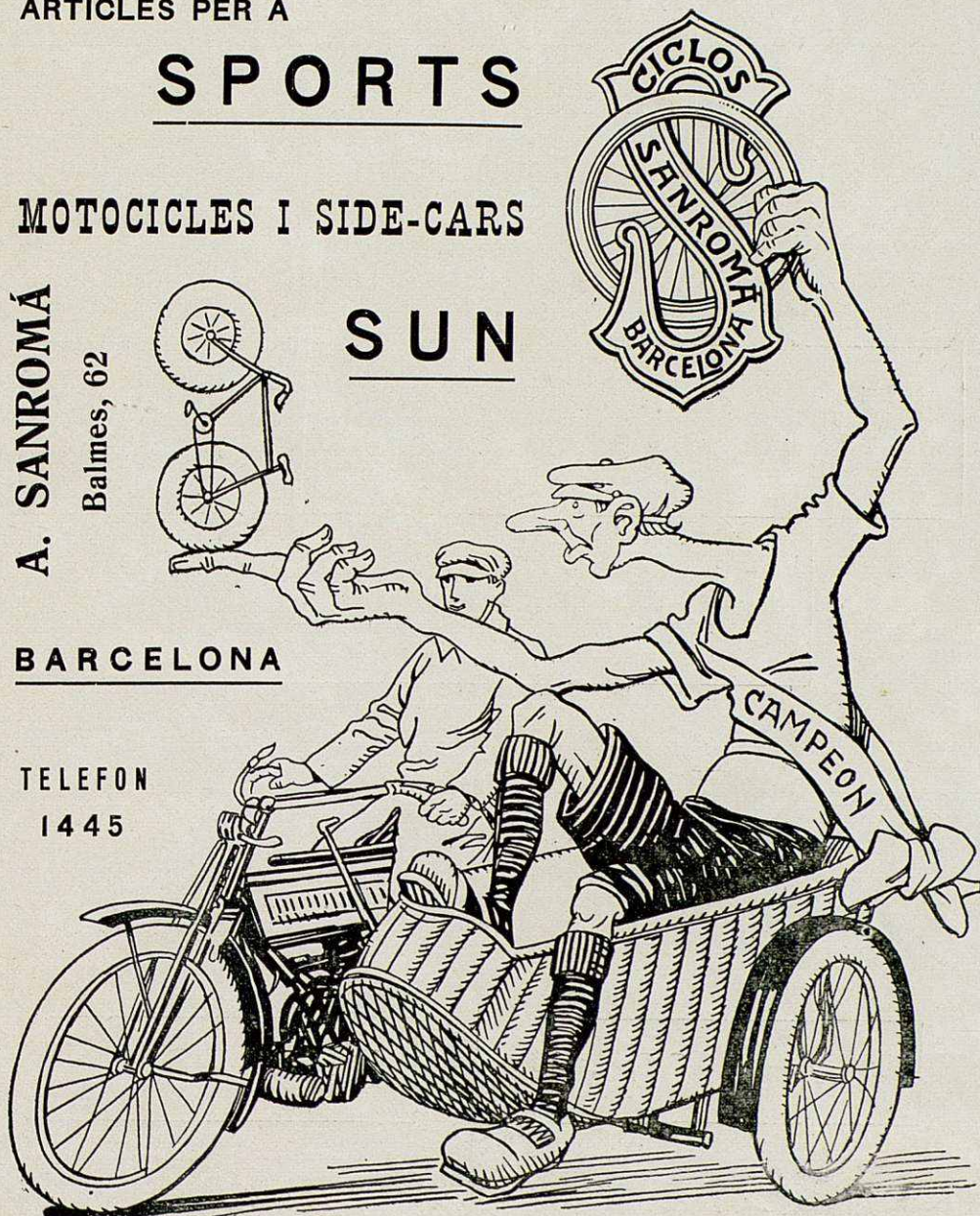
Balmes, 62

SUN

BARCELONA

TELEFON

1445

RESERVAT

Tintura Brillant

JOAN ANTOJA

• Mar, 39 •

BADALONA